

NORMY FORMALNE I EDYTORSKIE DOTYCZĄCE REDAKCJI PRAC DYPLOMOWYCH PISANYCH NA WYDZIALE TEOLOGICZNYM

ZASADY OGÓLNE

Marginesy: 2,5 cm z każdej strony oraz dodane z lewej strony 1,5 cm na oprawę. Tekst zasadniczy: czcionka Times New Roman 12 punktów, interlinia 1,5. Przypisy: czcionka 10 punktów, interlinia 1.

Tekst (zasadniczy i w przypisach) powinien być obustronnie wyjustowany. Akapity powinny mieć jednakowe formatowanie (np. jednakowe wcięcia pierwszego wiersza). Każdy kolejny rozdział rozpoczynany jest od nowej strony.

Oznaczanie i numeracja rozdziałów i ich punktów składowych (w tekście oraz w spisie treści):

Rozdział 1.

1.1.

1.1.1.

1.1.2.

1.2.

1.2.1.

1.2.1.1.

1.2.1.2.

1.2.2.

Rozdział 2.

2.1.

2.1.1.

2.1.2.

2.2.

2.2.1.

2.2.2.

2.2.3.

2.3. itd.

W kwestii pisowni słownictwa religijnego obowiązują zasady opracowane przez Radę Języka Polskiego. Zob. R. Przybylska, W. Przyczyna (red.), *Zasady pisowni słownictwa religijnego*, Tarnów 2004.

OPISY BIBLIOGRAFICZNE I PRZYPISY

W Bibliografii wykazuje się literaturę dotyczącą tematu, wykorzystaną w przypisach. Podział Bibliografii jest zależny od charakteru i problematyki pracy.

W opisach bibliograficznych przyjmuje się stosowanie tzw. metody „przecinkowej” – poszczególne części składowe oddzielone są przecinkami; kropki natomiast stawia się po inicjałach imion, po użytych skrótach, a także dla rozdzielenia tytułu od podtytułu danego dzieła oraz na końcu każdego zapisu. Po każdym znaku interpunkcyjnym robi się spację.

Tytuły książek, artykułów i innych utworów zapisywane są kursywą bez cudzysłowu. Tytuły czasopism zapisuje się czcionką prostą w cudzysłowie, np. „Colloquia Theologica Ottoniana” (bez cudzysłowu w przypadku używania skrótu nazwy, np. CTO).

Gdy dany opis bibliograficzny znajduje się w przypisie, wtedy najpierw pisze się pierwszą literę imienia (imion) autora, a potem nazwisko, np.: W. Granat; H. U. von Balthasar; G. O’Collins. Jeśli zaś dany opis umieszczony zostaje w alfabetycznym spisie bibliografii, to najpierw pisze się nazwisko, a potem inicjał (inicjały) imienia, np.: Granat W.; Balthasar H. U. von; O’Collins G. Zasadniczo nie podaje się godności, funkcji i tytułów autorów (ks., bp, kard., o., prof., dr, SJ itp.), choć można przyjąć zasadę, aby zaznaczać przy nazwisku ks. lub bp. Zawsze natomiast podaje się tytuły św., bł.

Poza merytorycznie uzasadnionymi przypadkami nie podaje się nazw wydawnictw ani nazw serii wydawniczych. Powinno się natomiast podawać nazwiska tłumaczy.

Jeśli w publikacji nie podano miejsca lub/i roku wydania, pisze się odpowiednio: bmv, brw, bmrw.

Przy wskazywaniu na miejsca w dokumentach Kościoła, zwłaszcza takich jak Katechizm Kościoła Katolickiego, dokumenty soborowe, dokumenty papieskie czy kodeks prawa kanonicznego, podaje się zasadniczo nie strony, lecz numery (lub kanony) według obecnej tam numeracji.

Przy wskazywaniu artykułów z czasopism nie używa się „w:” przed tytułem czasopisma; stosuje się „w:” w przypadku artykułów z prac zbiorowych i haseł z encyklopedii lub słowników (opisywanych bez użycia skrótów).

W Bibliografii przy artykułach z czasopism i rozdziałach z prac zbiorowych oraz hasłach należy podać zakres stron / kolumn całego utworu (nawet jeśli w przypisach są odwołania tylko do niektórych stron).

Przykłady opisów bibliograficznych:

Monografia – autor polski	Z. J. Zdybicka, <i>Religia i religioznawstwo</i> , Lublin 1988.
Monografia – przekład z języka obcego	H. U. von Balthasar, <i>W pełni wiary</i> , przeł. J. Fenrychowa, Kraków 1991.
Dwóch lub więcej autorów wspólnie	W. A. Barry, W. J. Connolly, <i>Kierownictwo duchowe w praktyce</i> , przeł. J. Oniszczyk, P. Samerek, Kraków 1992.
Praca zbiorowa jako całość	B. Bejze (red.), <i>W kierunku Boga</i> , Warszawa 1982.
Artykuł w pracy zbiorowej	M. Gogacz, <i>Filozoficzne koncepcje istoty Boga</i> , w: B. Bejze (red.), <i>W kierunku Boga</i> , Warszawa 1982, s. 21-49.
Artykuł obcojęzyczny w przekładzie polskim	C. Bettinelli, <i>Edith Stein o drogach poznania Boga</i> , przeł. I. P. Góra, w: B. Bejze (red.), <i>W kierunku Boga</i> , Warszawa 1982, s. 220-232.
Artykuł autora, który jest jednocześnie redaktorem całości pracy zbiorowej	B. Bejze, <i>Poznać istnienie Boga – ale jak?</i> , w: tenże (red.), <i>W kierunku Boga</i> , Warszawa 1982, s. 7-20.
Hasła z encyklopedii, leksykonów, słowników	P. Moskal, <i>Wiara</i> , w: E. Gigilewicz (red.), <i>Encyklopedia katolicka</i> , t. 20, Lublin 2014, kol. 433. J. Herbut, <i>Wiara</i> , w: tenże (red.), <i>Leksykon filozofii klasycznej</i> , Lublin 1997, s. 534.
Publikacje na stronach internetowych (konieczne jest podanie daty dostępu)	A. Jasinowski, <i>Kreowanie rzeczywistości – na czym polega?</i> , http://https://poznaj-siebie.pl/kreowanie-rzeczywistosci/ [dostęp: 12.12.2019]

Przykłady zapisu pozycji w czasopismach:

Czasopismo ukazujące się raz albo więcej razy w ciągu roku – posiadające ciągłą numerację stron w obrębie całego rocznika	K. Łuszczek, <i>Nowe paradygmaty wychowania w środowisku cyfrowym</i> , „Studia Koszalińsko-Kołobrzeskie” 25(2018), s. 163-175.
Półroczniki, kwartalniki, miesięczniki, tygodniki itp. – rozpoczynające nową numerację stron w każdym kolejnym numerze	Z. Marek, <i>Moralność wyznacznikiem dojrzałości człowieka</i> , „Colloquia Theologica Ottoniana” 16(2016) 2, s. 61-79. –, „L’Osservatore Romano” (wyd. polskie) 36(2015) 3, s. 56-57. –, „Gość Niedzielny” 83(2006) 15, s. 2.
Z ciągłą numeracją stron w obrębie jednego <u>tomu</u> nie utożsamiającego się z jednym rocznikiem	–, „Ateneum Kapłańskie” 86(1994) t. 122, s. 257-268.

W przypadku czasopism liczba znajdująca się przed podanym w nawiasie rokiem oznacza kolejny numer całego rocznika według rachuby od początku wydawania danego czasopisma. Po nawiasie powinien znajdować się numer kolejnego zeszytu w ramach danego rocznika.

Skróty tytułów czasopism, jak również różnych znanych dzieł encyklopedycznych i zbiorowych oraz dokumentów Kościoła itp., najlepiej czerpać z dodatku do *Encyklopedii Katolickiej* pt. *Wykaz skrótów*. Jeśli danego czasopisma czy dzieła tam nie przewidziano, można utworzyć własny skrót. Ewentualne skróty własne wyjaśniamy w Wykazie skrótów zamieszczonym przed Bibliografią. Przyjęty skrót zastępuje cały opis bibliograficzny danej pozycji. Skróty ksiąg biblijnych i sposób zapisywania sigli biblijnych najlepiej brać z najnowszego wydania *Biblii Tysiąclecia*.

Po numerze przypisu nie stawia się żadnego dodatkowego znaku. Każdy nowy przypis zaczyna się z dużej litery, a na końcu zawsze stawia się kropkę. Jeżeli dany przypis przytacza więcej niż jedną publikację, kolejne prace oddziela się średnikami.

Gdy dokonuje się cytowania bądź omówienia (parafrazy) konkretnego tekstu, wtedy przypis rozpoczyna się bez żadnych wstępnych oznaczeń. Jeśli dokonuje się porównania tekstów czy autorów, wtedy przypis rozpoczyna się od Por., np.: Por. tamże, s. 50. Jeśli odsyłamy do jakiegoś tekstu (np. w celu porównania lub lepszego zrozumienia) stosuje się formułę Zob.

Odniesienie do tej samej pozycji, co w poprzednim przypisie, z zachowaniem również strony / stron	Tamże.
J. w., lecz ze zmianą strony / stron	Tamże, s. 23-24.
Odniesienie do dzieła (monografii) przywoływanego już wcześniej	R. Cantalamessa, <i>Maryja zwierciadłem dla Kościoła</i> , dz. cyt., s. 25.
Odniesienie do artykułu lub hasła słownikowego czy encyklopedycznego przywoływanego już wcześniej	J. Kowalski, <i>Modele i teorie motywacji</i> , art. cyt., s. 170. J. Kopec, <i>Chusta Weroniki</i> , art. cyt., kol. 426.
Odniesienie po raz pierwszy do artykułu z przywoływanej już wcześniej pracy zbiorowej.	M. Gogacz, <i>Filozoficzne koncepcje istoty Boga</i> , w: B. Bejze (red.), <i>W kierunku Boga</i> , dz. cyt., s. 21-49.
Gdy przytacza się ponownie jakieś dzieło lub artykuł o dłuższym tytule, wtedy się go skraca.	M. Gogacz, <i>Filozoficzne koncepcje...</i> , art. cyt., s. 30.
Cytowanie czyjejś wypowiedzi nie bezpośrednio ze źródła, lecz za kimś	J. Daniélou, <i>Théologie du Judeo-Christianisme</i> , s. 167 (cyt. za: E. Staniek, <i>Angelologia w Pasterzu Hermasa</i> , STV 9(1971) 1, s. 82). Św. Grzegorz Wielki, <i>Homilia 34, 8-9</i> (cyt. za: <i>Liturgia Godzin</i> , t. IV, Poznań 1988, s. 1217-1218).

Zgodnie z nowszymi tendencjami redakcji można także przyjąć zasadę, aby przy ponownych odniesieniach nie używać w ogóle wyrażen dz. cyt., art. cyt., np. M. Gogacz, *Filozoficzne koncepcje...*, s. 30.

CYTOWANIE

Cytat to dosłowne przytoczenie fragmentu czyjejś publikacji. Dosłowne przytoczenia zawsze muszą być zapisane w cudzysłowie i oznaczone odsyłaczem z dokładnym wskazaniem źródła (z podaniem stron) w formie przypisu dolnego. Cytaty niejawne w pracach dyplomowych są uważane za plagiat.

Mapy, wykresy, tabele, fotografie itp. powinny być ponumerowane i podpisane, a jeśli zostały skopiowane lub wzorowane na podstawie innych publikacji, należy podać ich źródło przy podpisie pod ilustracją.

Cytatów nie można włączać do własnego tekstu; zawsze winny być poprzedzone formułami słownymi, które jasno identyfikują przytoczenie, np. Zdaniem autora ...; Jak pisze uczony ...; W omawianym dziele zamieszczono następujące stwierdzenie ...

Cytaty powinny zasadniczo dotyczyć całych zdań (od początku do końca) – rozpoczynają się więc wielką literą. Możliwe jest pominięcie w cytowanym tekście jakiegoś fragmentu na początku zdania, w jego środku czy na końcu; wtedy w opuszczonym miejscu stawia się wielokropkę w nawiasie kwadratowym, np.: „[...] przyglądając się uważnie naszym współczesnym społeczeństwom, stwierdza się liczne sprzeczności, które skłaniają nas do zastanowienia się, czy naprawdę równa godność wszystkich istot ludzkich [...] jest uznawana, szanowana, chroniona i promowana [...]”¹⁰.

Ostatnim znakiem w zdaniu jest kropka; ewentualny znak cudzysłowu lub/i odsyłacz do przypisu zamieszczany jest przed kropką (jak w powyższym przykładzie). Wyjątkiem od tej zasady są zdania kończące się znakiem zapytania, wykrzyknikiem, wielokropkiem, np.: „Co nam to mówi na temat równości praw, opartej na tej samej ludzkiej godności?”¹⁶

Ważne jest konsekwentne stosowanie jednolitego zapisu cudzysłowów: cudzysłów główny: „ ”; cudzysłów wewnętrzny: « » (ewentualnie ‘ ’), np.: „Głębia duchowa ludzkiego życia jest naznaczona miłością, która w gruncie jest «kryterium oceny decydującym ostatecznie o wartości lub bezwartościowości ludzkiego życia»”²⁵.